

Aventura umbrei fără umbră

Daniel Vișan-Dimitriu

Umbra unei umbre, s-a gândit să plece,
Spre a fi ea, sieși, tot ce poate fi
Într-o viață-n care singură-ar trăi,
Fără vreo simțire și gândind la rece.

S-a oprit pe-o treaptă, fără bun-rămas
Și lăsând pe ziduri pete nefirești
Care se pot scrie doar când nu gândești
Ori îți vrei, din urmă, șoapta altui glas.

A ieșit în lume căutându-și vocea,
S-a lipit de-o alta, s-a lipit de multe,
Tot sperând, dorința, una să-i asculte,
Dar, cum voce n-are, îi ziceau "plângocea".

S-a distrat o vreme, dar mai mult a plâns,
Umbra fără umbră, umbra fără voce,
Ea crezând că-n lume, când te crezi precocă,
Poți să intri iute într-un cerc restrâns.

A deschis o ușă unde, în penumbră,
A-ncercat-o unul, ea crezându-l haltă,
Dar văzând pe-acela neatins de-o daltă,
S-a întors la cine o avea drept umbră.